

ВОЛОНТЕРСТВО - ПРАЦЯ, ЯКА НАДІХАЄ

інтерв'ю
роздуми
гурткова робота

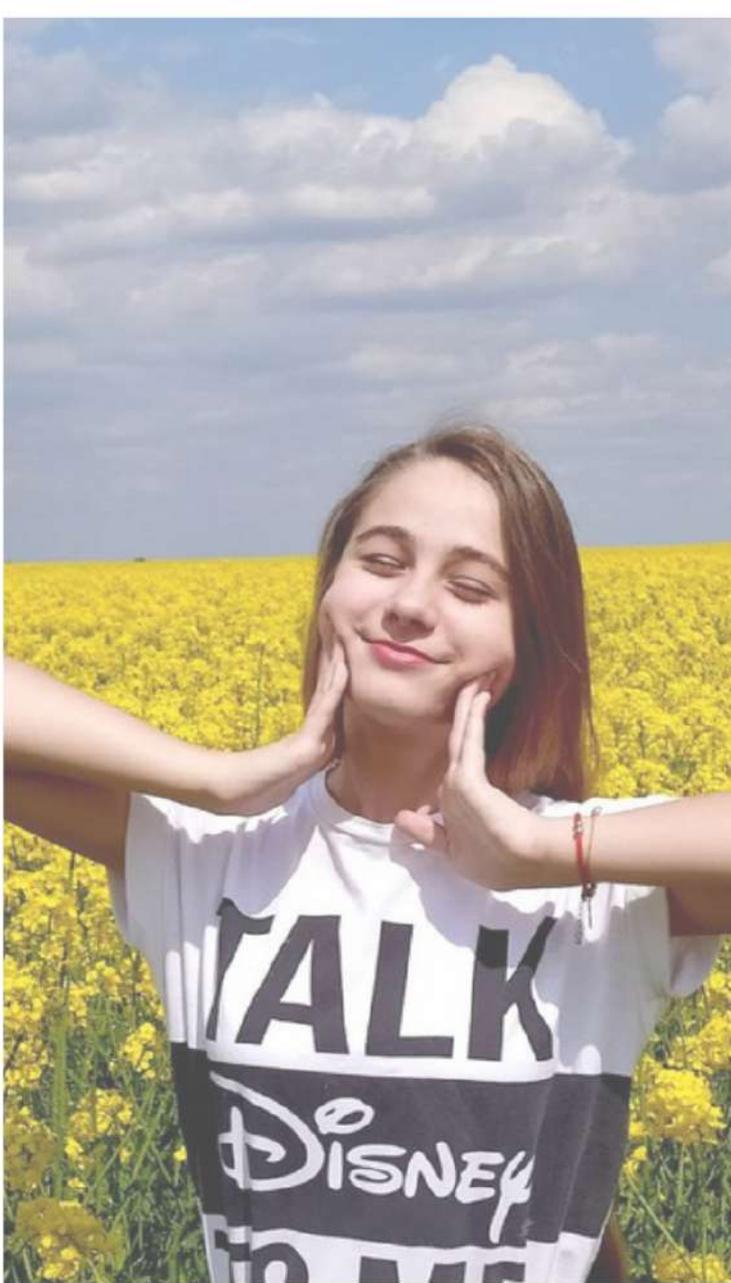
№ 4 (203) КВІТЕНЬ 2022

ГІМНАЗИСТ

ВИДАННЯ ВАРАСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ м.ВАРАШ
засноване у 1999 році

"Ми за мир", Євсович Оля, 7-Б

Слово президента

Я вірю, ми скоро зустрінемося. Сьогодні ми є свідками жорстокої, невинуватої, кровопролитної історії. У нашій країні війна. На околицях міста стоять військові, а біля фонтану не діти, а шини й мішки з піском. Ми звикли щовечора молитися до Бога й цінувати тихі ночі. Ми не боїмося отримати двійку, ми боїмося отримати повідомлення про повітряну тривогу.

Ми стали на крок дорослішими. Але кожен із нас хоче до школи. І я зараз не про навчання. Нам усім не вистачає гімназії. Ми сумуємо за запізненнями на урок, чергами до буфету, оцінками в журналі, обличчями вчителів. Але найбільше ми сумуємо за друзями, за нашою великою і дружньою гімназійною родиною.

Ми продовжуємо навчання дистанційно, але тут не вийдеш по крейду, не скажеш, що забув зошита, не спишеш з книжки на колінах і не попросиш в однокласника ручку. Сьогодні не здає вірша на кафедрі, не занесеш зошита "на наступній перерві", не зустрінешся в організаторській і не проведеш репетицію на перерві.

Я вважаю, що за цей час кожен з нас усвідомив, що школа - це не про книжки і списані зошити. Школа - це про життя. Я вірю в перемогу! З нами Бог, за нас ЗСУ! Я впевнена: ми скоро зустрінемося.

ЖЕЛЕЗНЯК АНЯ

Від редакції

Усім привіт!

Сьогодні ми з вами не в простій ситуації, та не зважаючи на це, наша країна потребує наших знань та талантів, тому не забувайте вчитися, тому що ми - майбутнє нашої країни.

Ми не зупинилися, ми продовжуємо працювати в газеті та волонтерити. На вас чекає цікавий випуск з новинами, крутою інформацією, новими співрозмовниками.

Продовжуйте писати статті, вірші та свої есе, ми дуже раді отримувати в редакцію ваші роботи та будемо їх опубліковувати в нашій газеті.

*За нами перемога!
Усе буде Україна!*

З повагою редактор газети "Гімназист" Мамчич Анастасія

Внутрішня стійкість визначається цілою низкою чинників, починаючи з уміння прощати, закінчуючи таким поняттям як громадянська позиція.

Волонтерство — це інвестиція свого часу, зусиль та таланту у вирішення суспільних проблем. Кожен волонтер вкладає у те майбутнє, яке хоче бачити...

Нещодавно мер нашого міста Олександр Павлович Мензул дав інтерв'ю активу Вараської гімназії та представникам активного центру ЦДЮТ. В інтерв'ю він описав роботу Вараша у воєнний час. Зустріч була трохи незвичною: не у волонтерському штабі, а в укритті, не під гамір роботи, а зі звуками тривоги. Вразило не це, як не дивно, вразило спілкування - справжнє, щире, доросле.

Олександр Павлович зазначив, що місто отримує велику гуманітарну підтримку з країн ЄС та інших країн світу, яку спрямовує у гарячі точки. У перші ж дні відгукнулися Британія та ЄС, зокрема Польща - "...країна буквально зняла всі кордони..." і прихистила українських біженців, виступила зв'язком між Україною й іншими державами, що можуть нас підтримати.

На щастя, українці також дуже активно допомагають тим, хто залишається у гарячих точках, хоча самі перебувають у небезпеці. Населення Вараша, за словами мера, - активний учасник волонтерського руху. мешканці Вараської ТГ швидко мобілізувалися: підприємці віддавали товари в допомогу; люди надсилали кошти, збирали речі; чоловіки ринулися в територіальну оборону, навіть діти плели сітки.

На рахунок воєнних дій Олександр Павлович висловився дуже конкретно: "Місто готове! З перших днів активно будували блокпости, робили "коктейлі молотова" і знищували мітки. Ми зможемо все подолати - ми єдині і кожен з нас вірить у перемогу".

Прозвучало багато запитань, ми отримали вичерпні відповіді, не почули, як пролунав відбій тривоги. Ще обов'язково зустрінемося в мирний час, і тема волонтерства тоді стосуватиметься добра, культури та мистецтва, як зауважив Олександр Павлович, побажавши, аби ми наполегливо вчилися, бо невдовзі почнемо відбудовувати Батьківщину.

Отож, буде новий день, будуть нові виклики, хай додасться сили та витривалості кожному.

Слава Україні !!!

Бойко Анна, 10-Б кл.

У штабі волонтерської допомоги Вараської обласної територіальної громади пройшла зустріч з керівником штабу **Оленою Миколаївною Корень**.

- Волонтерство сьогодні - це потужний громадський рух, що переріс національні кордони, набув світової ваги, це велика підтримка ЗСУ та українців, які потребують допомоги. Як наше місто та громада відгукуються до людей, які постраждали під час воєнного стану, які напрями волонтерської діяльності впроваджує наш штаб?

- Ви знаєте, дуже приємно, що ми сьогодні тут, вам цікава ця тема і ви цікавитесь тим, що відбувається в нашій громаді, у нашій країні, що ви небайдужі. Так, наш волонтерський штаб та волонтерський рух працює. Він об'єднав людей, які не були друзями, хтось не був знайомий, не знали та не розуміли один одного, але це, напевно, ішло від серця, і саме тому, відчуваючи відповідальність за рідне місто, за рідну державу, люди організували цю роботу. В основному ми допомагаємо й акумулюємо, збираємо ресурси з цивільної гуманітарної допомоги. Волонтерство нашого міста можна розділити на два таких «крила». Перше - збір коштів, закупівля найнеобхіднішого для наших військових, для Збройних Сил України, для тероборони, для добровольчих прямувань, для національної гвардії. Друге - збір та перенаправлення продуктів харчування в ті регіони, де й сьогодні тривають бойові дії. Допомогу отримуємо від наших друзів-партнерів - країн Європи: Прибалтики, Латвії, Литви, Німеччини, Польщі. Це й допомога людям, які приїхали в наше місто до друзів, знайомих чи, можливо, до родичів з територій, охоплених війною. Крім того, у нашому штабі створений центр психологічної допомоги, де в разі потреби надається підтримка або консультація внутрішньо переміщеним особам. Тут організуються й проводяться тренінги.

- У які міста була відправлена допомога й чи були відправки в гарячі точки?

- З нашого міста ми відправляли допомогу в Харків, Бородянку, Київ, Дніпро, Макарів, де тривають бойові дії. Крім того, передавали вантаж потягами на Лиман Донецької області. В цілому ми, напевно, уже близько 100 тон вантажу відправили.

- Які виклики та проблеми постають зараз у волонтерській діяльності?

- Можливо, саме розуміння того, що підтримка потрібна й самим волонтерам, тому що багато хто думає: «Ну, ви ж захотіли цим займатися, ви й займайтесь». Просто коли ти тут, ти зустрічаєш різних людей, стикаєшся з їх негараздами, бідами, переживаєш, але водночас мусиш усім посміхатися, кожного підтримувати. Волонтер віддає багато позитиву, хоча іноді в душі зовсім не ті відчуття. Має бути джерело сили, енергії, яку ми можемо теж черпати собі, щоб потім ділитися з іншими. Якщо тільки віддаєш, ресурс висчерпується - це найбільший виклик.

"Має бути джерело сили, енергії, яку ми можемо теж черпати собі, щоб потім ділитися з іншими".

- Що вам найбільше запам'яталось за всі роки волонтерської діяльності?

- Найбільше запам'ятовується, коли малеча, старшокласники приносять колись відкладені кошти і запитують, на що їх витратити, які ліки потрібні? Або кому ці ліки потрібні? Це, напевно, найбільше вражає... А ще запам'яталася ситуація, коли до нас звернувся чоловік, який врятувався з гарячої точки, де залишився стерегти дім, відправивши дружину й доньку на Волинь. Коли він прийшов у штаб, то сказав: "Я звідси нікуди не піду", - і ми не знали, що робити, адже наше місто не приймає біженців. Але його до себе забрала керівник ТЕР-центру, вони з чоловіком надали йому усю необхідну допомогу. Найбільше, що запам'яталось, - очі. У перший день це очі загнаного звіра, які, напевно, навіть іншого кольору були, і через день, коли він заспокоївся, оговтався, це була вже зовсім інша людина.

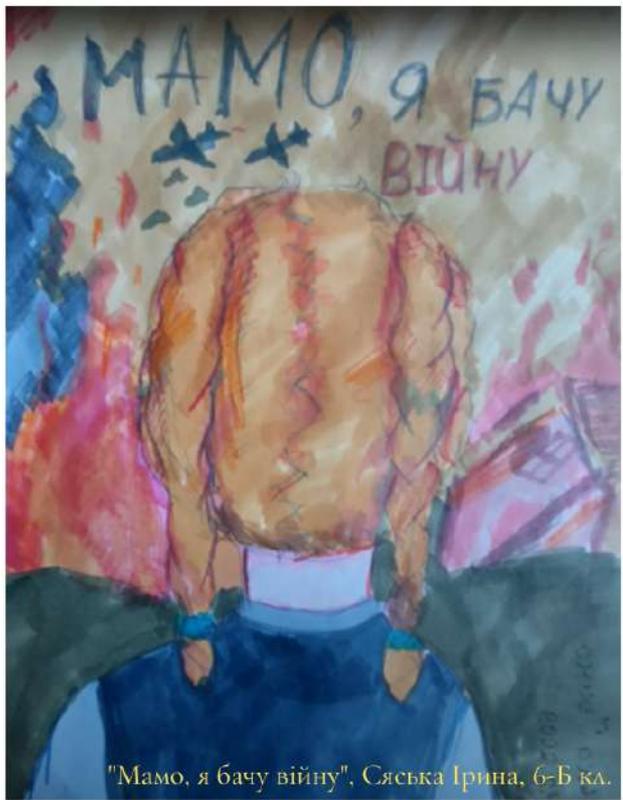
- Ми дуже дякуємо вам за зустріч, за усвідомлення важливості волонтерства, за те, що нам є в кого навчатися. За нами перемога. Усе буде Україна. Слава Україні!

-Героям слава!

Павлік Емілія, 9-Б кл.

Як швидко дорослішають діти у час війни. Ще вчора його називали "наш позитивчик", а сьогодні рядки його статей такі серйозні...

"Мамо, я бачу війну", Сяська Ірина, 6-Б кл.

«З надією бути почутими» учні 11-х класів Вараської гімназії звернулися до всіх членів НАТО, до всіх держав за підтримкою закрити небо над Україною. Звичайно, це найбільше, що зараз потрібно. Мільйони жертв серед мирного населення, серед дітей, серед жінок, серед людей похилого віку, багато міст розгромлено, багато дитячих садочків, шкіл знищено. Гімназисти висловили свою позицію, величезну стурбованість і закликали закрити небо над Україною

Here we have some reasons why NATO must close the sky over Ukraine (or give us planes)

"Загиблі та поранені діти, жінки, люди похилого віку, зруйновані інфраструктури міст і підприємств, лікарні, школи, дитячі садки – така ціна вашого зволікання".

Згурський Віталій, 11А клас

"Увесь світ зараз став Україною: Києвом, Харковом, Гостомелем, Миколаєвом. Маріуполем. Увесь світ зараз із болем спостерігає за кривавими боями, зруйнованими будинками, життями й долями".

Ярошик Анастасія, 11А клас

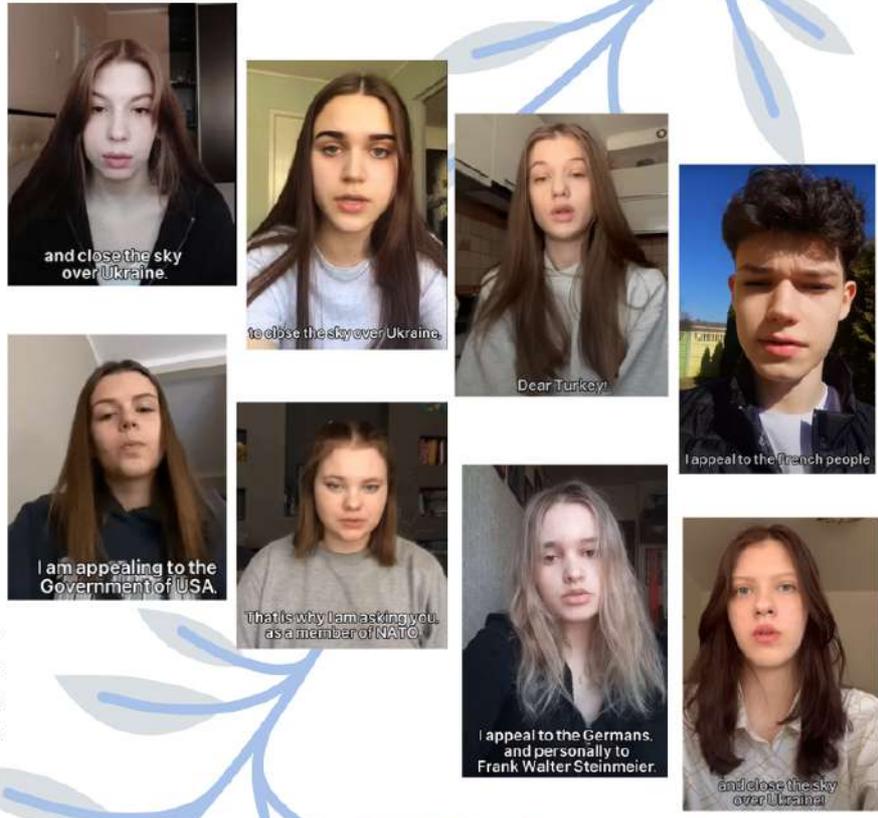
"Страх та тривога. Ось що переживає зараз кожен українець. Прокидається від повітряної тривоги жахливо, а прокидається від ударів ракет ще страшніше. Від рук російських окупантів щодня помирає величезна кількість людей. Ще частина людей травмована психологічно, цим самим втрачаючи можливість на нормальне життя. Зараз все це переживає український народ, але це буде лише початком трагедії людства, якщо НАТО не втрутиться та не закриє небо над Україною".

Лопатін Дмитро, 11А клас

Отримав завдання написати про війну... Декілька разів брав ручку і клавіатуру назад... Не думав, що настільки буде важко. Повернувся назад... Ніколи не думав, що ця війна почнеться. Ви знаєте, а час пришвидшився. Може, для того, щоб скоротити страждання замордованих росією людей. А знаєте, чим відрізняються фашисти від рашистів? Перші визнавали свої злочини проти людства, а нові "визволителі" кричать на весь світ, що вони не винні. Ще могли б виправдатись, що воюють проти "бандерівців". А які ж "бандерівці" у Маріуполі, Сумах, Одесі, Харкові...

Коли я говорю про майбутнє, то не кажу, що щось відбудеться після війни, а вживаю словосполучення "після перемоги". Повірте, усе буде добре після нашої перемоги, Україна підніметься з колін, розцвіте, відбудується. Увесь світ буде говорити про нашу стійкість і мужність, витримку й непереможність. А що можемо ми, діти, зробити для своєї рідної землі? Зараз ми вчимось. Знаєте, ніколи не думав, що так хотітиметься побачитися з однокласниками. Учора зустрілися, не могли наговоритися. Маленьким я вірив: коли щось дуже захотіти, то воно відбудеться. Зараз я знову вирішив перевірити це правило.

Я дуже хочу, щоб закінчилась війна! Юсин Тарас, 8-А клас

Камінська Соломія, 7-А кл.

Слова «нацисти», «людоїди» –
Це не про нас,
Ми – українці, вільні люди.
Незламна нація, яка пройшла багато,
І досі є, і жити буде завжди!
Ми сієм хліб, і ми його збираєм.
Ми добрі, щирі, ціну волі знаєм.
Бо з нами правда, з нами Бог єдиний,
Ми – українці! І колись, і нині!

Тривожуся за край і за родину.
Лихі часи прийшли в мою країну.
Я так далеко, на чужій землі.
І наче чую наших журавлів...
Коростель Віка

Ми переможемо! Буде в нас воля!
Нас на коліна ніхто не поставить.
Морок, туман, нескінченна неволя –
Це не про нас ... Усі про це знають!

Цей лютий місяць по-справжньому лютий:
Смерть, кров і сльози у нашому домі.
Та ми є вільні, в нас руки не скуті.
Ворога бити ми будемо знову!
Горпініч Софія

У мить веселу чи сумну
Люблю Україну я свою.
Скільки сліз тут пролилось,
Як страждати нам прийшлося.

Спить дитя... Земля стугонить.
Кров і розруха є усе в одну мить.
«Закрийте нам небо! – благаємо знову –
Послухайте нашого щирого слова!»
Мосейко Євгенія

24 лютого

Вечір... Не такий, як учора,
Бо на душі темна хмара горя...
Запекла війна між рф й Україною
Не дає спокійно бродити країною...

У Броварах жертви... Над ЧАЕС контроль.
Кожна наша дія має величезну роль!
Багато тривоги у наших серцях,
Хоч і закликають нас не панікувати...

Одне веселить: наші військові – це козаки!
Сильні, витривалі й люті вояки!
До кінця захищають наш край,
Знаючи, що, може, попадуть у рай...

Вистоїмо й ми, як Запорозька Січ!
Тож нехай спокійно Україна проживе цю ніч.

Слава Україні!

Куреза Єлизавета

Бійся. Бійся вікон, бійся неба.
Мрій про завтрашнє життя.
Ні! Боятися не треба!
Мрій про мир, про майбуття.

Прокинувшись, ти не зберешся в школу,
Заснувши, встати знову не захочеш.
Не сядеш, як завжди, до свого столу,
Лише від горя з мамою поплачеш.

Десь стріляють ... десь бомблять ...
Україно – ти мій дім,
Хоч і ніч ... Але не сплять.
Бо війна у краї цім.

Кров стікає тут і там.
Чи твоя, чи це моя...
Кров червона з наших ран,
Крик землі, плач солов'я...

Ярута Анна

Вірші учасників поетичного гуртка Керівник Печончик Н.П.

БУЧА

Не тямилась від люті зорі
Холодні, вранішні, прозорі.
Не крилися від плачу кручі,
Схилившись в горі посеред Бучі...

За димом сонце не проглядало –
Йому було повітря мало.
І дощ весняний був неминучий,
Він плакав гірко посеред Бучі...

І синє небо вже посивіло,
Йому боліло страждення тіло.
Десь крик пташиний лунав тягучий,
Він дзвоном бив посеред Бучі...

І ранок тяжко дивився-бився
В закриті двері, де біль лишився.
А вітер в квітні, такий колючий,
Застиг в руїнах посеред Бучі...

І світ здригнувся. Земля стогнала.
Нам Буча правду розказала.
А квіти в квітні, такі пахучі,
Лягли на тіло посеред Бучі...

Дитячі руки, закриті очі.
Оббиті плечі, тонкі, дівочі.
І наші сльози, гіркі, пекучі,
Навіки впали посеред Бучі

Печончик Н.П.

Гімназисти провели засідання євроклубу на тему “Волонтерство – це покликання душі”. Відбулася цікава онлайн-зустріч англійською мовою з волонтером з Туреччини Несліхан Каплан. Несліхан розповіла присутнім про те, як турецький народ підтримує Україну в даний час. Посольство в Анкарі відкрило банківський спецрахунок для перерахування фінансової допомоги; менше ніж за добу було зібрано більше 100 тисяч доларів США. Дипломатичні установи в Туреччині стали осередками організації збору та відправки гуманітарної допомоги в Україну. Несліхан побажала українцям перемоги в російсько-українській війні та закликала активно долучатися до волонтерського руху. Важливо пам'ятати, що волонтерство допомагає людям та організаціям бути незалежними, розвиватися самостійно; насажує учасників, надає впевненість у власних силах; дає можливість поглибити свої знання іноземної мови; розширити кругозір та коло спілкування. За результатами наукових досліджень, волонтерство має переваги для здоров'я. Люди, що займаються ним, часто мають нижчий рівень стресу та довшу тривалість життя.

Керівник євроклубу «Глобус» Климович С. П.

В – відповідальність та волелюбність. **О** – оптимістичний погляд на життя. **Л** – любов та співчуття до скривджених. **О** – охорона прав дитини. **Н** – надія на перемогу. **Т** – талант бути потрібним людям. **Е** – енергійний спосіб життя. **Р** – радість спілкування. **С** – самопожертва, справедливість, скромність. **Т** – толерантне ставлення до людей. **В** – відвага, витривалість та великодушність. **О** – організованість та обмін досвідом.

Сьогодні ми переживаємо дуже складні часи. У нашій рідній Україні йде війна за нашу ідентичність та незалежність. Тому саме зараз волонтерство є дуже важливим. Я приємно вражений тим, як сильно згуртувався український народ. Усі намагаються допомагати один одному та наблизити нашу перемогу. І це дуже добре, адже ми сильніші, коли ми разом.

Нещодавно було проведено засідання гімназійного євроклубу для обговорення ролі волонтерства у війні. Там ми говорили про нашу допомогу Україні, ЗСУ та теробороні. Було проговорено й подальші дії для підтримки біженців, що залишились без даху над головою. Кожен учасник євроклубу вже долучився до руху й надалі буде займатись волонтерством.

Також до участі в обговоренні долучилась волонтерка з Туреччини, Несліхан Каплан. Вона ще в вересні приїхала до нас тому ми були дуже раді її бачити та поговорити з нею по відеозв'язку. Несліхан розповіла про те, як Туреччина допомагає Україні та чим саме. Більше того, сама Несліхан старається та допомагає нам всім чим може та підтримує нас в цей нелегкий час. Ми висловили подяку нашій волонтерці за її небайдужість та допомогу. До речі, відомі байрактари виробляються саме в Туреччині, а саме вони стали для нас хорошою зброєю проти окупантів. За це ми вдячні президенту Ердогану та всьому турецькому народу. Ми будемо пам'ятати з ким треба дружити, а кого сторонитись.

Лопатін Дмитро, 11-Б кл.

Волонтерство - таке маленьке, але таке важливе слово в нашому теперішньому нелегкому житті. Від початку війни, яка прийшла до нас в Україну, десятки тисяч людей змінили свої мирні професії і стали волонтерами та роблять те, що потрібно саме зараз для нашої країни. Люди об'єдналися й допомагають один одному чим можуть. Так і в моєму маленькому місті діти й дорослі плетуть сітки, шують бронежелети, збирають кошти для наших воїнів.

Люди зі всіх міст України і ЄС приймають у себе вдома біженців, тих, хто залишився без домітки над головою. Також багато людей приносять одяг, харчі для дітей та їх батьків, людей похилого віку - усім, хто цього потребує.

Я кожен день ходжу містом і бачу, як воно змінилося за останній місяць війни. Від цього люті й ненависті стає ще більше до ворога, який прийшов на нашу мирну землю.

Я мрію про те саме, про що й десятки мільйонів інших українців, - про перемогу та кінець політичної системи, яка загрожує Україні й усьому світу.

Я хочу подякувати волонтерам України і всіх країн ЄС, які в такий важкий час не опустили рук, не покинули наших людей наодинці з бідою.

Кушнірук Анна, 8-Б клас

"Усе буде Україна" Заобіна Марія, 5-Б кл

"Гімназист"
Засновник
Вараська гімназія
м.Вараш
асоційована школа
ЮНЕСКО

Головний редактор випуску
Гузь А.О.
(директор гімназії)
Редактор:
Мамчич Анастасія
Коректор: Гузь А.О.
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Левкова Катерина

Адреса редакції: м.Вараш, м-н
Вараш, 37, 2-ий поверх
Наш індекс: 34400 Телефон:
(03636)2-20-94, 2-19-49
E-mail: gimnazia@rv.ua.net

УСЕ БУДЕ УКРАЇНА